

afbrød hun sig selv, viskede sig om Munden med hans Serviet og rejste sig. „Veed De, at det idag er sidste Dag, „Bakken“ er aaben for i Sommer? Og skammer De Dem ikke en lille Smule over ikke en eneste Gang at have tilbudt to unge uskyldige Piger Deres Gelejdelse derop? De veed dog, vi maa ikke gaa der alene for vore Mama'er.“

„Men Herregud, hvad vil De paa Bakken?“

„Hvad vi vil der? ... Olga, hører du! Hr. Dyhring er naiv, han spørger, hvad vi vil der! Vi vil more os, naturligvis! Vi vel høre paa Lirekasserne og køre paa Karrusel og spise varme Vafles og se paa Ildmanden og paa den fede Dame —.“

„Naa, ikke lidt mere?“

„Jo, saa vil vi høre paa Syngepigerne og danse paa den aabne Estrade ... Men først og fremmest vil jeg have en Skrigeballon. En rigtig rød og væmmelig Skrigeballon, der kan sige Bæ—æh! At De veed det!“

Dyhring, der med sammenknæbne Øjne havde betragtet den unge Piges svulmende Bryster og hvide Arme, som skimtedes under Kjolelivets klare Sommerstof, var imidlertid gaaet hende ganske nær og sagde nu med halv Stemme, for at Veninden ikke skulde høre det:

„Det er meget betænksomt af Dem, Frøken Salomon, at De altid tager en Sauvegarde med Dem. De er virkelig saa forførende i den Dragt der, at — —.“

Han fik ikke talt ud.

„Olga,“ sagde Nanny vendt mod Veninden. „Nu gaar vi. Hr. Dyhring begynder at blive upassende ... Tjenerinde!“

Hun trak med to Fingre ud i sit Kjoleskørt og nejede. Saa gik hun stoltserende ud af Stuen med Armen om sin Ledsagerskes Liv.

Men i Døren standsede hun, saae sig tilbage over Skuldren og sagde:

„Er det altsaa en Aftale, at vi mødes Klokken syv ved Klampenborgstationen? ... Men det vil jeg sige Dem, at dersom De sladrer af Skole og fortæller Mama, at vi har været heroppe, saa siger jeg, at De lyver, og saa faar De aldrig mere Lov til at kysse mig — undtagen paa Munden.“

„Men Nanny, du er dog helt tosset idag,“ hviskede Veninden, idet hun skyndsomst trak hende med sig.